

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/16/2018
Identifikačné číslo spisu:	4212010120
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4212010120.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného H. X. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zák. s použitím § 127 ods. 12 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného H. X. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Romana Blažeka proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. októbra 2014, sp. zn. 4To/107/2014, na neverejnom zasadnutí konanom 28. augusta 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného H. X. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Komárno z 26. júna 2014, sp. zn. 2T/17/2012, bol obvinený H. X. uznaný za vinného zo spáchania v bode 1/ rozsudku obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zák. s použitím § 127 ods. 12 Tr. zák., v bode 2/ rozsudku zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. a v bodoch 3/ a 4/ rozsudku pokračujúceho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

1/ od presne nezisteného času, minimálne však v období od mesiaca máj 2010 až do dňa 6. mája 2011, si doposiaľ nezisteným spôsobom a za účelom ďalšieho predaja opakovane zaobstarával psychotropnú látku pervitín (metamfetamín), ktorý následne v meste O. a v jeho okolí ďalej predával a zadovážoval minimálne ďalším šiestim osobám, a to U. I., H. W., H. W., U. X., P. F. a X. O., pričom metamfetamín (ako účinná látka pervitínu) je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných

látok,

2/ od presne nezisteného dňa v mesiaci apríl 2011 až do dňa 6. mája 2011 prechovával v rodinnom dome na Q. ulici číslo X v O. 1 kus samonabíjacej pištole značky Glock 19, kalibru 9 mm Lugger, výrobného čísla F., čiernej farby, ďalej 2 kusy zásobníkov, obsahujúcich každý po 14 kusov nábojov značky Lugger 9 mm, a tiež 72 kusov nábojov značky Lugger 9 mm, ktoré si zadovážil od U. P. a ktoré boli nájdené a zaistené príslušníkmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne počas domovej prehliadky vykonanej v mieste jeho bydliska dňa 6. mája 2011, pričom uvedená pištoľ je v zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o zbraniach a strelive) považovaná za zbraň kategórie B a jej držanie a nosenie podlieha podľa § 5 ods. 2 citovaného zákona povoleniu konaniu a evidenčnej povinnosti a zaistené náboje sú v zmysle § 2 písm. g) zákona o zbraniach a strelive považované za strelivo a ich nadobúdanie a držanie podlieha ustanoveniam § 12 ods. 1 zákona o zbraniach a strelive, pričom uvedenú zbraň a strelivo si zadovážil a prechovával napriek tomu, že nie je držiteľom zbrojného preukazu,

3/ v období od 23. augusta 2010 do 24. apríla 2011 pri viacerých osobných stretnutiach na rôznych miestach v meste O. a v jeho okolí opakovane násilím a tiež hrozbou násilia nútil poškodeného U. I., aby pre neho predával pervitín, ktorý mu sám vo väčších množstvách pravidelne zabezpečoval, pričom sa mu opakovane vyhrážal, že ak nebude rešpektovať jeho požiadavky, tak pošle na neho svojich ľudí, taktiež mu pri jednom z týchto stretnutí na zvýraznenie svojich vyhrážok ukázal audiovizuálny záznam zo svojho mobilného telefónu, na ktorom bolo zachytené ako elektroparalyzátorom napadol a paralyzoval muža, ktorého U. I. osobne poznal, a týmto mu naznačil, že toto sa stane aj s ním, ak mu neposkytne požadované čiastky za predané drogy, a jeho konanie vyvrcholilo jednak dňa 21. apríla 2011, keď pri dohodnutom stretnutí medzi obytnými domami číslo XX a XX na B. ulici v O. U. I. aj fyzicky napadol tým spôsobom, že ho viackrát udel otvorenou dlaňou do oblasti tváre, a následne aj dňa 24. apríla 2011, kedy na M. ulici pri rímsko-katolíckom kostole v O., časť A. X., vo svojom motorovom vozidle značky BMW X6, evidenčného čísla O.-XXXCY, U. I. opätovne udel viackrát otvorenou dlaňou do oblasti tváre, pričom ho v oboch prípadoch nútil, aby mu odovzdával viac peňazí z predaja pervitínu, v dôsledku čoho U. I. zo strachu z týchto opakovaných verbálnych vyhrážok a fyzických útokov a z obavy o svoj život a zdravie naďalej pokračoval v predaji pervitínu,

4/ v období od začiatku roka 2010 až do dňa 6. mája 2011 telefonicky, ale najmä pri viacerých osobných stretnutiach na rôznych miestach v meste O.H. a jeho okolí opakovane nútil násilím a pod hrozbou násilia a iných vyhrážok poškodeného U. X., aby pre neho predával pervitín, ktorý mu sám vo väčších množstvách pravidelne zabezpečoval, pričom jeho konanie vyvrcholilo dňa 12. marca 2010, kedy na osobnom motorovom vozidle značky Volkswagen Touareg nezisteného evidenčného čísla vyviezol U. X. na okraj mesta O., kde na neho následne fyzicky zaútočil tým spôsobom, že mu k rôznym častiam tela prikladal elektrický paralyzér, a týmto spôsobom ho paralyzoval, pričom mu neustále zdôrazňoval, aby mu splatil dlžobu za dodané drogy a nútil ho, aby pokračoval v predaji drog, v dôsledku čoho poškodený U. X. pod vplyvom týchto vyhrážok a z obavy o svoj život a zdravie naďalej pokračoval v predaji pervitínu.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. bol za to odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. bol obvinený na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil aj ochranný dohľad na dobu 2 (dvoch) rokov.

Na podklade odvolania obvineného H. X. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Nitre uznesením z 30. októbra 2014, sp. zn. 4To/107/2014, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. obvinený H.É. X. dovolanie, následne v zmysle usmernenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spresnené podaným doplnením dovolania.

Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) videl v použití nesprávnej (miernejšej) právnej kvalifikácie skutku vyšetrovateľom, ktorý uznesením ČVS: ORP-773/OEK-KN-2010 HO zo 7. mája 2011 začal trestné stíhanie pre zločin nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák., hoci skutok, kladený mu za vinu, mal byť kvalifikovaný už aj podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. ako spáchaný závažnejším spôsobom konania. Potreba takejto právnej kvalifikácie skutku, vyžadujúcej už povinnú právnu pomoc, vyplynula podľa názoru obvineného z výsluchov svedka U. I., uskutočnených 7. mája 2011. Trval na tom, že v skutočnosti mal byť od počiatku obvinený pre obzvlášť závažný zločin, čo by si vyžadovalo povinné právne zastúpenie. To, že o tejto skutočnosti nebol primerane informovaný v rozhodujúcich počiatočných štádiách konania, malo katastrofálny a nezvratiteľný dopad na jeho rozhodnutie o spôsobe obhajoby a prakticky poprelo jeho právo na obhajobu.

Postupu vyšetrovateľa tiež vyčítal, že ho ústne ani písomne neinformoval o tom, že prokuratúra nesúhlasila s tým, aby mu jeho družka Y. Č. zvolila obhajcu, a že, dôvodiac tým, že nejde o prípad nutnej obhajoby, nevyhovol jeho žiadosti o ustanovenie obhajcu. Za dôsledok uvedených skutočností a jeho manipulatívneho zavádzania vyšetrovateľom obvinený označil hrubé porušenie svojho práva na obhajobu, spočívajúce najmä v tom, že jeho obhajca nemohol byť prítomný pri vypočúvaní svedkov pri prvotných úkonoch. Ako obmedzenie prístupu k obhajcovi obvinený vnímal aj zamietnutie jeho žiadosti o telefonický kontakt so svojím obhajcom, odôvodnené účelom kolúznei väzby. V tejto súvislosti poukázal na to, že obvinená osoba, nachádzajúca sa vo väzbe, nie je schopná sama realizovať svoje práva vyplývajúce z Trestného poriadku. Namietal tiež, že pred jeho výsluchom pred sudcom pre prípravné konania nedostal jeho obhajca možnosť oboznámiť sa so spisom.

Obvinený ďalej upozornil, že poučenia o procesných právach podozrivého či obvineného boli zakaždým poskytnuté len prostredníctvom prvej strany predtlačených formulárov bez akéhokoľvek komentára alebo ďalšieho vysvetlenia či individualizovanej rady týkajúcej sa jeho situácie. Dodal, že počas prvotných výsluchov realizovaných 7. mája 2011 neboli svedkovia a ani on sám pri zadržaní a predvedení náležite poučení o svojich procesných právach, vrátane práva odoprieť výpoveď, práva zvoliť si obhajcu, práva neprispieť k vlastnému obvineniu.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený videl aj v zamietnutí návrhov jeho obhajcu na doplnenie dokazovania z 21. októbra 2011 a 23. novembra 2011 a na uskutočnenie konfrontácie za účelom odstránenia rozporov vo výpovediach jednotlivých vypočutých osôb, ako aj jeho vlastných návrhov na doplnenie dokazovania vyšetrovaním duševného stavu svedkov a zopakovaním výsluchov svedkov, vykonaných v neprítomnosti jeho obhajcu, vznesených po preštudovaní vyšetrovacieho spisu.

Zhodne ako v skôr podanom dovolaní z 3. októbra 2016 (ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 23. marca 2017, sp. zn. 5Tdo/7/2017, podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol) vnímal obvinený ako zásadné porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie aj vypočutie svedkov U. I., A. I., U. X. a H. W., výpovede ktorých priamo viedli k rozhodnutiu veci, na hlavnom pojednávaní 18. až 19. júla 2012, 14. februára 2013 a 18. júna 2013 v jeho neprítomnosti a za súčasného vylúčenia verejnosti, ku ktorému došlo bez riadneho odôvodnenia a bez toho, aby bol súdom poučený podľa § 250 ods. 2 Tr. por. Postup súdu podľa § 262 Tr. por. v predmetnej veci nie je podľa neho možné žiadnym spôsobom preskúmať, a tak nie je jasné, prečo súd rozhodol, že svedkov bude vypočúvať v jeho neprítomnosti a bez kontroly verejnosti. Obvinený v tejto súvislosti tiež namietal, že po vypočutí menovaných svedkov súdom im pripravené otázky nemohol položiť sám kontradiktórnym spôsobom a svedkovi U. I. ani prostredníctvom predsedu senátu, pričom uviedol, že otázky, ktoré na hlavnom pojednávaní 18. júla 2012 chcel prezentovať súdu, neboli ani zapísané do zápisnice. Postupu prvostupňového súdu ďalej vyčítal, že zápisnica z hlavného pojednávania, konaného 18. až 19. júla 2012, nebola v časti zachytávajúcej výpoveď svedka U. I. po jeho výsluchu prečítaná, následkom čoho s ňou nebol oboznámený, a tak sa k nej ani nevedel v súlade s § 271 ods. 1 Tr. por. vyjadriť. Vo vzťahu k

výsluchu svedka H. W. na hlavnom pojednávaní 18. júla 2013 obvinený poukázal na skutočnosť, že predseda senátu jeho i verejnosť vylúčil z hlavného pojednávania aj napriek tomu, že naposledy menovaný svedok na začiatku svojho výsluchu súhlasil s jeho prítomnosťou i s verejnosťou hlavného pojednávania, pričom obdobne to malo byť aj v súvislosti s výsluchom svedka U. X. 14. februára 2013 a 18. júla 2013.

Obvinený dal do pozornosti dovolacieho súdu, že pri každom výsluchu svedkov U. X., U. I., H. W. a A. I. dochádzalo opakovane k obsahovej zmene ich výpovedí. Napriek tomu sa súd v rámci ich hodnotenia nevysporiadal s dôvodmi, ktoré viedli k zmenám ich výpovedí v podstatných bodoch. Svedkov obvinil z hájania vlastných záujmov a z obáv z konfrontácie s ním. Namietal aj čítanie ich výpovedí z prípravného konania, ktoré označil za procesne chybné vykonané. Zároveň poukázal na skutočnosť, že svedok U. I. bol oboznámený so stavom spisu v dôsledku jeho preštudovania 15. decembra 2012 a tiež samotnými vyšetrovateľmi, v dôsledku čoho bola jeho výpoveď ovplyvňovaná znalosťami získanými iným spôsobom, a tak nemôže tvoriť základ pri posudzovaní jeho viny.

Za hrubé porušenie svojich práv obvinený považoval aj výsluch svedka H. W. na hlavnom pojednávaní 15. novembra 2012, ktorému ho predseda senátu súdu prvého stupňa podrobil napriek tomu, že uvedený svedok využil svoje právo nevypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. Argumentujúc rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 60/2003, obvinený trval na tom, že pokiaľ svedok H. W. ako zúčastnený na trestnom číne obvineného, proti ktorému mal vypovedať, využil svoje právo odmietnuť vypovedať, jeho skoršiu výpoveď so zreteľom na § 263 ods. 3 Tr. por. nemožno prečítať.

Obvinený v ďalšej časti podaného dovolania namietal nedostatok poučenia zo strany konajúceho súdu, keď na hlavnom pojednávaní 15. novembra 2012, na ktorom sa uskutočnil výsluch svedka H. W., nebol poučený o možnosti odročenia hlavného pojednávania za účelom dodržania zákonnej minimálnej (5-dňovej) lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie pre JUDr. Ľubu Blažekovú, ktorá sa v deň hlavného pojednávania dozvedela, že na nariadenie súdu bude zastupovať náhradného advokáta JUDr. Romana Blažeka. Nakoľko jeho vtedajšia obhajkyňa JUDr. Natália Borsosová sa riadne a s časovým predstihom ospravedlnila, podľa názoru obvineného ho mal súd v uvedenom smere poučiť. V nadväznosti na vytýkaný nedostatok obvinený poznamenal, že práve na predmetnom hlavnom pojednávaní došlo k výrazným zmenám vo výpovediach svedkov.

Výsluchy svedkov Ing. U. A.B. a Q. M. na hlavnom pojednávaní 27. septembra 2012, svedka D.Á. F. na hlavnom pojednávaní 14. februára 2013 a svedka L. M. na hlavnom pojednávaní 16. mája 2013 obvinený namietal z dôvodu, že ako policajti neboli pred výsluchmi zbavení povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1, ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Obvinený sa nestotožnil ani s postupom predsedu senátu prvostupňového súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní 26. júna 2014 zamietol všetky návrhy na doplnenie dokazovania, pričom nevypočul ani svedkov obžaloby, najmä svedka U. G., ktorého obvinený zároveň vnímal ako dôležitého svedka obhajoby. Doplnil, že s čítaním jeho výpovede nesúhlasil.

Súdu vyčítal aj zamietnutie návrhu jeho obhajcu na odročenie hlavného pojednávania za účelom prípravy záverečnej reči, potrebu ktorého odôvodňoval poukazom na nemožnosť predvídania zamietnutia všetkých návrhov na doplnenie dokazovania, keďže boli navrhnuté významné dôkazy. V tejto súvislosti poukázal na to, že už z jeho návrhu zo 7. mája 2012 vyplýva, že nesúhlasil s čítaním svedeckých výpovedí a žiadal vypočuť všetkých svedkov obžaloby, avšak súd ho ani len neoboznánil so zvyšnými výpoveďami šiestich svedkov z prípravného konania, napríklad N., W., Ž.. V nadväznosti na uvedené doplnil, že súd mu nedal ani možnosť nahliadnuť do spisu, pričom sa uspokojil len s jeho argumentáciou smerujúcou k odôvodneniu jeho žiadosti o odročenie hlavného pojednávania, ktorú akceptoval ako ním uvádzanú záverečnú reč.

Poukázal na skutočnosť, že konanie súdu nebolo v súlade ani s § 240 ods. 3 Tr. por., z ktorého

vyplýva, že súd môže odmietnuť len neskôr podané návrhy na vykonanie dokazovania, ale nie tie, ktoré boli navrhnuté spolu s rovnopisom obžaloby.

Právo na obhajobu bolo podľa obvineného porušené aj postupom odvolacieho súdu v rozpore s § 295 ods. 2, § 272 ods. 3 a § 274 ods. 1 Tr. por., ktorý nielenže nevykonával dôkazy navrhnuté v odvolacom konaní, ale nerozhodol ani o tom, že tieto vykonávať nebude.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. označil obvinený H. X. za nezákonné dôkazy zabezpečené na základe príkazu na domovú prehliadku vydaného Okresným súdom Komárno, dôvodiac tým, že v čase jeho vydania vo veci ešte nebolo začaté trestné stíhanie, ktoré sa v súlade s § 199 ods. 1 druhá veta Tr. por. začne vydaním uznesenia. Obvinený trval na tom, že v danej veci bolo vylúčené začínať trestné stíhanie vykonaním domovej prehliadky, keďže, argumentujúc pokynom utajovať podnet z 3. mája 2011 na podanie návrhu na vydanie príkazu na domovú prehliadku do 6. mája 2011, nebezpečenstvo z omeškania nehrozilo a na začatie trestného stíhania sa použili práve poznatky získané z domovej prehliadky postupom mimo rámca Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2011, sp. zn. 2Tdo/37/2011, a z 21. júna 2016, sp. zn. 2Tdo/20/2016. Podľa obvineného tak nič nebránilo tomu, aby s poznatkami dostatočnými pre začatie trestného stíhania vyšetrovateľ najprv v súlade s § 199 ods. 1 veta druhá, ods. 2, ods. 5 Tr. por. vydal uznesenie o začatí trestného stíhania a následne vykonával úkony smerujúce k realizácii domovej prehliadky, keďže už len so zreteľom na to, že domová prehliadka bola vykonaná až 6. mája 2011 (nariadená už 4. mája 2011), nemala charakter neodkladného úkonu, ako je to konštatované v uznesení o začatí trestného stíhania, vyhotovenom po jej vykonaní. Z rovnakých dôvodov namietal aj vykonanie domovej prehliadky u svedka U. I.. Dôkazy nájdené pri uvedených domových prehliadkach tak podľa obvineného neboli získané v súlade so zákonom, v dôsledku čoho nie sú v konaní procesne použiteľné. Navyše, nezákonnosť vykonania domovej prehliadky pred začatím trestného stíhania sa prenáša aj do nezákonnosti dokazovania na hlavnom pojednávaní, a to bez možnosti vzniknuté účinky porušenia zákona následne konvalidovať.

S poukazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky obvinený dotknutým príkazom na vykonanie domovej prehliadky vyčítal aj nedostatok náležitého odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti.

K výsledkom vykonanej domovej prehliadky uviedol, že sa našla iba legálne držaná zbraň, vrátane dokladov k nej, ktorú si u neho zabudol jej majiteľ U. P. a na ktorú sa, rovnako ako na mobilný telefón, ktorý mu bol rovnako ako zbraň bezdôvodne zaistený, domová prehliadka ani nevzťahovala, pričom o vydanie príkazu na zaistené veci nájdené pri domovej prehliadke nebolo požadované ani dodatočne. Nedostatky vzhladol obvinený aj v odôvodnení vydaných príkazov na domové prehliadky, ktoré nespĺňali podmienky uvedené v § 101 Tr. por. Policajné orgány obvinil z toho, že nemali za cieľ vykonať služobný zákrok, ale zabezpečiť dôkaz pre účely trestného konania.

Bez splnenia podmienok uvedených v § 101 Tr. por. bola podľa obvineného vykonaná aj osobná prehliadka a prehliadka vozidla svedka P. F., ku ktorým došlo pri jeho zadržení. Uvedené policajné orgány zastierali označením tohto úkonu ako obhliadka vozidla, pričom ju nevykonávali iba vizuálne, ale vozidlo aj prehľadali a odviezli sa v ňom, majúci zbrane namierené na menovaného svedka. Takéto predvedenie a následné vypočutie svedka pod nátlakom a telesnými trestami obvinený nepovažoval za vykonané v súlade s § 119 ods. 2, ods. 4, § 121 ods. 1, ods. 2, § 2 ods. 2 Tr. por.

Obvinený pritom zastával názor, že ani zo žiadneho z ďalších dôkazov, vrátane výsluchov svedkov, ktoré boli vo veci vykonané, nemožno pri jeho usvedčení zo spáchania žalovaného trestného činu vychádzať, keďže tieto logicky iba nadväzujú na prvotný nezákonný dôkaz získaný nezákonnou domovou prehliadkou u svedka U. I. a jeho výpoveďou vynútenou fackou zo strany polície.

Z dôvodu, že (podľa vlastných slov) vypovedali pod vplyvom drog, obvinený napadol zákonnosť výpovedí svedkov H. W. a H. W. z 20. mája 2011 a poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní sa na

svoje výpovede z prípravného konania už nepamätali.

Za protizákonný zásah do vyšetrovania obvinený označil výsluch svedka P. F. dňa 18. októbra 2011, ku ktorému došlo po konfrontácii s policajtom svedkom Q. M., dôvodiac tým, že sa uskutočnil mimo rámca trestného konania, keď namiesto vyšetrovateľom podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku bol uskutočnený policajtom podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Obvinený upozornil, že so svedkami U. I., P. F. a U. P. boli vykonané konfrontácie, pri ktorých ho títo neusvedčovali. Naopak, všetci traja zhodne uviedli, že ich výsluchy v prípravnom konaní boli uskutočnené manipulujúcim spôsobom a bez prítomnosti advokáta. Zmenu svojich výpovedí, ku ktorej došlo pri konfrontáciách, vysvetlili tým, že pri prvotných úkonoch na nich polícia vyvíjala nátlak.

Ako nepoužiteľný dôkaz obvinený prezentoval výpovede svedka U. I., demonštrujúc genézu ich obsahu. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď uvedeného svedka z 28. septembra 2011, podľa ktorej bol na výpoveď smerujúcu k vine obvineného, navádzaný a fyzickými útokmi zo strany polície nútený vo vzťahu k obvinenému krivo vypovedať. Následne, dňa 12. októbra 2011, v neprítomnosti obhajoby, bol svedok U. I. prepočutý, pričom znova zmenil svoju výpoveď v neprospech obvineného. Obvinený zdôraznil, že samotný svedok U. I. vysvetľuje tieto zmeny vo výpovediach strachom z polície. Argumentoval aj tvrdeniami svedka P. F., že bol pri výsluchu vyšetrovateľom vyzlečený úplne donaha, kričali po ňom a v podstate vyšetrovateľ nahlas diktoval a písal, čo chcel, pričom poukázal na skutočnosť, že aj svedok P. F. bol následne, 29. novembra 2011, v neprítomnosti obhajoby prepočutý.

Obvinený odmietol ako dôkaz o zákonnosti vykonaných dôkazov akceptovať výpoveď svedka Ing. U. A., ktorého obvinil z vykonávania výsluchov pod psychickým nátlakom a účelovo bez obhajcu, ako aj z pozmeňovania obsahu zápisníc o uskutočnených výsluchoch s cieľom zachovať určitý smer vyšetrovania. Svoje obvinenie ilustroval poukazom na konkrétne tvrdenia svedkov U. I., F. L., Š. X. a P. F., vypovedajúcich na hlavnom pojednávaní 18. júla 2012, svedkyne X. O. na hlavnom pojednávaní 19. júla 2012 a svedkov T. W. a N. Š. z 20. marca 2014.

Dôvodiac obsahom vybraných častí výpovedí svedkov U. I. a P. F., v zmysle ktorých títo proti nemu vypovedali až po psychickom nátlaku a telesných trestoch, obvinený uzavrel, že orgány činné v trestnom konaní iniciatívne a vlastnou aktivitou opakovane vytvorili podmienky a navodili situáciu so zjavnou snahou preukázať spáchanie trestného činu.

K porušeniu zásady deformácie dôkazu podľa obvineného došlo nesprávnym vyhodnotením obsahu samotných výpovedí svedkov X. O., P. F., ktorí na hlavnom pojednávaní v dňoch 18. až 19. júla 2012 vypovedali, že drogy od neho nikdy nemali, ale aj svedkov H. W., U. X., U. I. či H. W..

Okrem výpovedí svedkov považoval obvinený za zmanipulovaný aj znalecký posudok vyhotovený znalcom Doc. Ing. Ivanom Neprašom, CSc. Tento záver obvinený vyvodil zo skutočností, že znalec vo svojom posudku menoval konkrétne jeho osobu i iné osoby na fotkách a videách z mobilných telefónov, hoci ich nemal odkiaľ poznať. Vzhľadom na uvedené mal obvinený za to, že znalec bol usmerňovaný v smere, aký potreboval vyšetrovateľ, a preto bol znalecký posudok procesne nespôsobilý. V nadväznosti na to zotrval na svojom názore, že súd mal posudzovať iba dôkazy získané v rámci konania pred súdom a nebrať do úvahy výpovede svedkov z prípravného konania vykonané bez obhajcu, ako ani predmetný znalecký posudok.

Naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený vyvodil aj zo skutočností, ktorými argumentoval už na odôvodnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Za nezákonne vykonané označil výsluchy U. I. vo veci vydierania a svedka U. P., a to z dôvodu, že sa ich nezúčastnil jeho obhajca, ako aj výsluchy svedkov U. I., A. I., U. X. a H. W. na hlavnom pojednávaní 18. až 19. júla 2012, 14. februára 2013 a 18. júna 2013, vo vzťahu ku ktorým konajúcemu súdu vyčítal, že ho i verejnosť nepreskúmateľným spôsobom vylúčil z hlavného

pojednávania, následkom čoho im sám kontradiktórnym spôsobom nemohol položiť pripravené otázky a svedkovi U. I. ani prostredníctvom predsedu senátu. Zákonnosť výpovede svedka U. I. napadol aj z dôvodu, že tento bol oboznámený so stavom spisu, v dôsledku čoho bola jeho výpoveď ovplyvňovaná znalosťami získanými iným spôsobom. Nezákonne vykonaný bol podľa obvineného aj výsluch svedka H. W. na hlavnom pojednávaní 15. novembra 2012, ktorému bol tento podrobený napriek tomu, že využil svoje právo nevypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por., a tiež výsluchy svedkov Ing. U. A. a Q. M. na hlavnom pojednávaní 27. septembra 2012, svedka D.Á. F. na hlavnom pojednávaní 14. februára 2013 a svedka L. M. na hlavnom pojednávaní 16. mája 2013, keďže títo ako policajti neboli pred výsluchmi zbavení povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1, ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Rovnako, aj pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený subsumoval aj vyjadrenie svojho nesúhlasu so zamietnutím návrhov na doplnenie dokazovania na hlavnom pojednávaní 26. júna 2014, ako aj skutočnosť, že o návrhoch na vykonanie dôkazov vznesených v odvolacom konaní Krajský súd v Nitre ani nerozhodol.

Na odôvodnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený H. X. uviedol, že záver súdu prvého i druhého stupňa o jeho vine podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. je postavený výlučne na domnienkach súdu, ktoré nie sú podložené procesne vykonaným dokazovaním. Súd obvinil z uplatnenia „prezumpcie viny,“ a zo svojvoľného odôvodnenia rozhodnutia. Poukazujúc na to, že pri prehliadkach sa u neho žiadne drogy nenašli, mal obvinený za to, že jeho úmysel predávať ich, nebol v trestnom konaní žiadnym spôsobom preukázaný. Doplnil, že v trestnom konaní nebol produkovaný ani jeden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť záver, že dávka sa predáva za sumu 50 Eur, pričom poukázal na skutočnosť, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2011, sp. zn. 2Tdo/37/2011, je aj pri kvalifikácii skutku ako „zadováženie“ alebo „prechovávanie“ omamných látok, psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák. potrebné rozsah činu posúdiť vo vzťahu k predaju koncovému užívateľovi v príslušnom cenovom vyjadrení, rovnako ako pri „predaji“ podľa písm. c) označeného ustanovenia. Hodnota drogy bola umelo ustálená len na výpovediach spolupracujúcich páchatel'ov - svedkov. Obvinený upozornil, že právna veta, podľa ktorej „priamo poskytol drogy bez súvislosti s nejakým ziskom,“ nemá oporu v skutkovej vete, z ktorej nevyplýva majetkový prospech. Ten je pritom hlavným účelom celého reťazca navzájom nadväzujúcich činností, vymenovaných v dotknutom ustanovení, a bez predaja drogy jej finálnym konzumentom nedosiahnuteľný. Podľa jeho názoru na účely kvalifikácie rozsahu činu podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. platí uvedené pre každú formu manipulácie s drogou uvedenú v § 172 ods. 1 Tr. zák.

Trval na tom, že predmetná drogová trestná činnosť bola ustálená len na základe sporných a neurčitých výpovedí, pričom výpoveď svedka U. I. spochybnil poukazom na jeho drogovú závislosť i jeho tvrdenie, že bola vynútená fyzickým násilím zo strany polície, výpoveď svedka P. F. poukazom na hrozbu násilím, ktorej bol vystavený zo strany polície, a výpoveď svedka F. I. poukazom na fyzické násilie, ktorého sa na ňom dopustili policajti.

Odvolávajú sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 2014, sp. zn. 3To/1/2014, obvinený spochybnil vierohodnosť svedkov ako „spolupracujúcich osôb,“ a to najmä svedka U.Á. I., u ktorého sa navyše našli veci dôležité pre trestné konanie a ktorý svojou výpoveďou proti nemu, nepotvrdenou ďalšími dôkazmi, získal miernejší postih.

Zastával názor, že zo skutkov vyjadrených v jednotlivých bodoch rozsudku nie je možné identifikovať jeho protiprávne konanie, najmä podradiť pod § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák., keďže z rozsudku nevyplýva, že zhabané peňažné prostriedky nájdené pri domovej prehliadke získal z trestnej činnosti. Oponujúc názoru krajského súdu, že k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák. došlo predajom, darovaním alebo iným spôsobom, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 3Tdo/52/2008, v zmysle ktorého sú pojmy výroba, predaj a darovanie vecne odlišné a nemožno ich stotožňovať. Nesúhlasil ani so záverom, že by poskytnutím omamných látok ohrozil ľudský život a zdravie, keďže tento nebol preukázaný.

Obvinený namietal aj neurčité skutkové zistenie, týkajúce sa času údajného páchania drogovej trestnej činnosti, vyjadrené v skutkovej vete slovným spojením „od presne nezisteného času,“ ktoré malo byť súdom len nekriticky prevzaté z obžaloby prokurátora, a preto nemohlo byť podkladom pre kvalifikovanie stíhaného konania aj podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., a tak mať rozhodujúci vplyv na posúdenie jeho konania ako obzvlášť závažného zločinu, keďže doposiaľ nebola súdom bez akýchkoľvek pochybností ustálená doba, ktorá by zodpovedala pojmu „dlhší čas“ podľa § 138 písm. b) Tr. zák. tak, aby išlo o závažnejší spôsob konania. V nadväznosti na uvedené a s poukazom na rozhodnutie R 13/2012 trval na tom, že použitie trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. z tohto dôvodu nebolo dôvodné.

Zhrnul, že neexistujú žiadni očití svedkovia, žiadne telefonické hovory, sms správy medzi ním a svedkami; nenašli sa žiadne jeho odtlačky prstov, jeho DNA či jeho pachové stopy na zaistených veciach.

Aj vo vzťahu k odsúdeniu za trestný čin nedovoleného ozbrojovania trval na tom, že rozhodnutie o jeho vine je postavené na nepreskúmateľných domnienkach, odôvodnenie rozhodnutí je založené na svojvoľnom hodnotení dôkazov bez opory v procesne vykonanom dokazovaní. Trval na tom, že neprejavil žiadnu vôľu, z ktorej by sa dalo zistiť, že chcel pre seba zadovážiť zbraň a strelivo, a teda z jeho strany nebola držba strelnej zbrane a streliva protiprávna, a to ani administratívnoprávne, t.j. z hľadiska zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov, ani trestnoprávne, teda z hľadiska ustanovení § 294 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. Obvinený zotrval na svojej obhajobe založenej na tvrdení, že zbraň a strelivo vložil svedok U. P. do jeho auta svojvoľne a bez jeho vedomia, čo podľa neho na hlavnom pojednávaní 17. januára 2013 a 29. mája 2014 potvrdil svojimi výpoveďami aj menovaný svedok. Zdôraznil, že označený svedok ho vyzýval len na vrátenie (nepriehľadnej) koženej tašky, o obsahu ktorej nemal žiadnu vedomosť, keďže uvedený svedok sa o žiadnej zbrani ani strelive nezmienil. Nevedomosť o tejto skutočnosti podľa neho nemôže naplňať znaky trestného činu uvedeného v § 294 Tr. zák. a ani iného trestného činu, lebo predmetný skutok nie je trestným činom.

S poukazom na uvedené skutočnosti obvinený H. X. podaným dovolaním žiadal, aby dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre z 30. októbra 2014, sp. zn. 4To/107/2014, ako aj rozsudok Okresného súdu Komárno z 26. júna 2014, sp. zn. 2T/17/2012, a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Komárno, aby vec v potrebnom rozsahu kontradiktórnym spôsobom znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného H. X. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného H. X., dodatočne zaslanom dovolaciemu súdu, pripomenul, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. marca 2017, sp. zn. 5Tdo/7/2017, bolo predchádzajúce dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuté, pretože neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. Z tejto skutočnosti, dôvodiac znením ustanovenia § 372 ods. 2 Tr. por., vyvodil záver, že zo strany obvineného už v danej veci nie je možné opätovne podať dovolanie, keďže jeho predchádzajúce dovolanie bolo odmietnuté.

V kontexte uvedených skutočností navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 382 ods. 1 písm. d) Tr. por. s poukazom na § 372 ods. 2 Tr. por. dovolanie obvineného H. X. opätovne odmietol.

Predmetné vyjadrenie Krajskej prokuratúry Nitra dovolací súd doručil na vyjadrenie obvinenému H. X. a jeho obhajcovi JUDr. Romanovi Blažekovi, ako aj poškodeným U. I. a U. X.. Rovnako, na základe výzvy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky predložené doplnenia dovolania, podané obvineným H. X.

i jeho obhajcom JUDr. Romanom Blažekom, boli dovolacím súdom doručené na vyjadrenie Krajskej prokuratúry Nitra, ako aj poškodeným U. I. a U. X.. Žiaden z uvedených subjektov sa k zaslaným podaniam už žiadnym spôsobom nevyjadril.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. e) ani písm. f) Tr. por. a s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2014, sp. zn. PLz. ÚS 3/2014, ani na prokurátorom navrhovaný postup súdu podľa § 382 písm. d) Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného H. X. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom ohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné

vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Vo vzťahu ku konkrétnym námietkam obvineného H. X., subsumovaným pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., považuje dovolací súd, vzhľadom na ich obsah, za potrebné zdôrazniť, že nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia vyjadrujúcej jeho nezmeniteľnosť a záväznosť, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Tomu zodpovedá aj striktné obmedzenie možnosti podať dovolanie jednak vymedzením dovolacích dôvodov a jednak stanovením povinnosti namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 4 prvá veta Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarcu v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej novej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v dovolacom konaní, a v podstate by

mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

V prejednávanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dovolacia námietka uvádzaná obvineným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a spočívajúca v zámernom použití pôvodne miernejšej právnej kvalifikácie skutku vyšetrovateľom, nebola ani v štádiu prípravného konania ani v konaní pred súdom prvého ani druhého stupňa (a dokonca ani v skôr podanom dovolaní obvineného, o ktorom bolo dovolacím súdom rozhodnuté uznesením z 23. marca 2017, sp. zn. 5Tdo/7/2017) vznesená, hoci z jej povahy vyplýva, že skutočnosti odôvodňujúce včasnejšiu aplikáciu takej právnej kvalifikácie skutku, ktorá si vyžadovala povinnú obhajobu, tak, ako ich obvinený prezentoval, mu museli byť známe už v pôvodnom konaní, najneskôr od okamihu preštudovania vyšetrovacieho spisu, keď mal možnosť oboznámiť sa s obsahom výpovede svedka U. I., uskutočnenej 7. mája 2011, práve ktorá podľa názoru obvineného odôvodňovala použité prísnejšej právnej kvalifikácie predmetného skutku, najmä ak na preštudovanie vyšetrovacieho spisu bol obvinenému i jeho obhajcovi JUDr. Martinovi Gajerovi poskytnutý podľa ich vyhlásení dostatočný čas, a to samotnému obvinenému v rozsahu štyroch dní (15. až 17. februára 2012 a 20. februára 2012).

Podmienka vymedzená v § 371 ods. 4 Tr. por. nebola zo strany dovolateľa splnená ani v prípade ďalšej z námietok, ním subsumovanej pod dovolací dôvod, spočívajúci v zásadnom porušení práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.), a založenej na tvrdení o nedostatku poučení o jeho procesných právach i procesných právach vypočúvaných svedkov.

Uvedený záver je z dostupného spisového (vyšetrovacieho i súdneho) materiálu potrebné vyvodit' aj vo vzťahu k námietkam, o ktoré obvinený oprel nielen dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ale zároveň aj dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a ktorými v podstate v jednom prípade napáda zákonnosť vykonania dôkazov - výsluchov svedkov Ing. U. A. a Q. M. na hlavnom pojednávaní 27. septembra 2012, svedka D. F. na hlavnom pojednávaní 14. februára 2013 a svedka L. M. na hlavnom pojednávaní 16. mája 2013, a to z dôvodu, že tieto boli uskutočnené bez toho, aby uvedení svedkovia boli ako policajti zbavení povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1, ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, a v druhom prípade zákonnosť získania dôkazov zadovážených na základe domových prehliadok vykonaných uňho a u svedka U. I. dňa 6. mája 2011, t.j. pred začatím trestného stíhania ako neodkladných úkonov, uvádzajúc ako dôvod tvrdenej nezákonnosti, že nebezpečenstvo z omeškania nehrozilo. Vo vzťahu k prvej námietke totiž obvinenému najneskôr vo vyššie uvádzané dni (27. septembra 2012, 14. februára 2013 a 16. mája 2013), po tom, ako boli na hlavnom pojednávaní za prítomnosti jeho i jeho obhajcu uskutočnené výsluchy označených svedkov, musela byť skutočnosť, že títo, napriek ich postaveniu príslušníkov Policajného zboru neboli pred svojimi výsluchmi zbavení povinnosti mlčanlivosti podľa vyššie citovaných ustanovení príslušného zákona, známa. Rovnako, hoci obvinený aj jeho obhajca svojimi tvrdeniami uvádzanými v priebehu celého súdneho konania, vrátane konania pred odvolacím súdom, poukazujúc na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, opakovane namietali nedostatok náležitého odôvodnenia napádaných príkazov na vykonanie domových prehliadok i skutočnosť, že pri nich boli bezdôvodne zaistené veci, na ktoré sa príkazy nevzťahovali, s výnimkou predmetného dovolania nebolo vykonanie domových prehliadok pred začatím trestného stíhania v priebehu trestného konania (t.j. v prípravnom konaní, v konaní pred súdom prvého ani druhého stupňa a opätovne ani v skôr podanom dovolaní) vyslovene napadnuté.

Z tohto dôvodu ani jedna z uvedených námietok obvineného (t.j. že skutok, pre ktorý je stíhaný, bol pôvodne zámerne miernejšie kvalifikovaný; že procesné poučenia neboli úplné; že vo veci ako svedkovia vypočúvaní príslušníci Policajného zboru neboli zbavení povinnosti mlčanlivosti a že vykonané domové prehliadky sú nezákonné z dôvodu ich uskutočnenia pred začatím trestného stíhania) nemôže byť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu, ku ktorému smeruje. To znamená, že obvinený dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., takto obsahovo vymedzené, nemohol v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. v dovolacom konaní použiť, a preto sa nimi dovolací súd v rámci svojej prieskumnej právomoci ani nezaoberal.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky obvineného, uplatnené v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., tieto svojím obsahom zodpovedajú výhradám obvineného realizovaným v priebehu takmer celého konania pred súdom, vrátane podaného odvolania, a teda spĺňajú podmienky vyžadované ustanovením § 371 ods. 4 Tr. por. Dovolací súd preto v ďalšej časti pristúpil k preskúmaniu dôvodnosti týchto námietok obvineného, a to vrátane tých, ktorými obvinený napáda postup odvolacieho súdu a ktorých uplatnenie skôr ako v dovolacom konaní je z povahy veci vylúčené, a tiež námietok subsumovaných obvineným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorého uplatnenie v dovolacom konaní nie je viazané na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Tr. por.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Z uznesenia o vznesení obvinenia pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. s poukazom na § 127 ods. 12 Tr. zák., vydaného 19. mája 2011, vyplýva, že k rozšíreniu obvinenia voči dovolateľovi zo základnej skutkovej podstaty uvedeného trestného činu na jeho kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa ods. 2 písm. c) ustanovenia § 172 Tr. zák. došlo na základe operatívnych informácií získaných v priebehu vyšetrovania vo vzťahu k svedkom H. W. a H. W.. Skutočnosť, že vyšetrovateľ (v rozpore s názorom dovolateľa) nevyvodil potrebu prísnejšej právnej kvalifikácie predmetného skutku už z obsahu výpovede svedka U. I., a teda už dňa 7. mája 2011 v čase, keď obvinenému vzniesol obvinenie „len“ pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Tr. zák., je dôsledkom dôkazno-hodnotiaceho záveru vo veci konajúceho vyšetrovateľa, pracujúceho vždy s rozsahom informácií aktuálnym v čase vydania rozhodnutia. Tento dňa 7. mája 2011 disponoval dôkazmi, preukazujúcimi spáchanie predmetného skutku obvineným len vo vzťahu k dvom (v tom čase vypočutým) svedkom - U. I. a P. F., ktoré tak ani podľa dovolacieho súdu netvorili dostatočný podklad pre aplikáciu § 138 písm. j) v spojení s § 127 ods. 12 Tr. zák. Z uvedeného vyplýva, že v čase vznesenia obvinenia dňa 7. mája 2011 objektívne (bez ohľadu na vlastné poznatky dovolateľa o rozsahu jeho trestnej činnosti) nebol daný dôvod povinnej obhajoby, a preto sa orgány činné v trestnom konaní nedopustili porušenia zákona a práv obvineného na obhajobu, pokiaľ mu v tomto štádiu trestného konania neustanovili obhajcu. Zápisnice o výsluchoch dovolateľa ako zadržaného podozrivého i ako obvineného, uskutočnených 7. mája 2011, spoľahlivo preukazujú, že dovolateľ po náležitom poučení o práve zvoliť si obhajcu, tohto najskôr nežiadal a neskôr, už v procesnej pozícii obvineného uviedol, že si obhajcu zvolí sám, pričom do tohto času využil svoje právo a bez prítomnosti advokáta k veci nevypovedal. Následne, dňa 9. mája 2011, ako bolo konštatované sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Komárno, jeho rozhodnutím o vzatí obvineného do väzby, vznikol dôvod povinnej obhajoby, avšak keďže dovolateľ bol už pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie zastúpený obhajcom JUDr. Martinom Gajerom, ktorého si sám zvolil, k ustanoveniu obhajcu z úradnej moci nedošlo. Zo zistených okolností je teda zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní i súd postupovali v otázke zastúpenia obvineného spôsobom konformným so zákonnou úpravou, ktorá ustanovenie obhajcu obvinenému podmieňuje buď jeho žiadosťou odôvodnenou jeho insolventnosťou alebo danosťou niektorého z dôvodov povinnej obhajoby. Z oboznámených zápisníc o výsluchu dovolateľa, ktoré ním boli bez výhrad podpísané, ani z dotknutých uznesení vyšetrovateľa a relevantných častí spisového materiálu však nevyplýva, že by v prejednávanom prípade nastala niektorá z konštatovaných okolností.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že v dôsledku miernejšej právnej kvalifikácie stíhaného skutku mu nebol ustanovený obhajca, a teda sa prvotné úkony, najmä výsluchy viacerých svedkov realizovali v neprítomnosti jeho obhajcu, dovolací súd k tomu len pre úplnosť dodáva, že ani jeho stotožnenie sa s tvrdením dovolateľa o podkvalifikácii predmetného skutku v dôsledku nesprávnej aplikácie zákona vyšetrovateľom by nebolo spôsobilé viesť k záveru o naplnení uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., keďže podľa obvineného takto vyvolaným stavom nerešpektovania povinnej obhajoby diskvalifikované výpovede svedkov vypočúvaných ku skutku 1/ v čase od vznesenia obvinenia dňa 7. mája 2011 do rozhodnutia o vzatí obvineného do väzby dňa 9. mája 2011 neboli konajúcimi súdmi zaradené medzi dôkazy, na ktorých je založené rozhodnutie o vine

obvineného v danom bode obžaloby. Bez povšimnutia dovolacieho súdu neostalo, že po zmene právnej kvalifikácie boli kľúčoví svedkovia obžaloby, ktorých výpovede obvineného usvedčovali zo spáchania skutku, vyjadreného v bode 1/ dovolaním napadnutého rozsudku, opätovne vypočutí, a to v prítomnosti obhajcu alebo v jeho neprítomnosti, avšak po jeho náležitom vyrozumení o uskutočnení procesného úkonu. Súd prvého i druhého stupňa tak záver, že vina obvineného je bezpečne preukázaná, vyvodil z dôkazov, ktoré boli zabezpečené a vykonané zákonným spôsobom pri plnom rešpektovaní práv obhajoby a základných zásad spravodlivého súdneho konania, vrátane princípu kontradiktórnosti konania. Tým je možnosť splnenia uplatňovaného dovolacieho dôvodu eliminovaná, keďže obvineným tvrdené porušenie obhajobných práv v procese dokazovania, aj pokiaľ by bolo dané, by vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam nemohlo byť, s ohľadom na neuplatnenie obvineným v tejto súvislosti namietaných dôkazov v rozhodnutiach súdov nižších stupňov, relevantné.

Ako nedôvodné vyhodnotil najvyšší súd aj námietky obvineného, ktoré tento, vidiac v nich naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., smeroval voči zamietnutiu návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj súdom prvého i druhého stupňa. Obvinený, namietajúc, že vyšetrovateľ nevyhovел návrhom jeho obhajcu na doplnenie dokazovania z 21. októbra 2011 a 23. novembra 2011 a na doplnenie dokazovania uskutočnením konfrontácií, ako ani jeho vlastným návrhom na doplnenie dokazovania vyšetrovaním duševného stavu svedkov a zopakovaním tých výsluchov svedkov, ktoré boli vykonané v neprítomnosti jeho obhajcu, a rovnako, že predseda senátu prvostupňového súdu na hlavnom pojednávaní 26. júna 2014 zamietol všetky návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania, v podstate demonštroval svoj nesúhlas s rozsahom vykonaného dokazovania. Z podstaty ním uvádzaných námietok, spočívajúcich v nevykonaní obhajobou navrhovaných dôkazov, je tak zrejmé, že ide o námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní a súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a v konečnom dôsledku aj proti správnosti a úplnosti zisteného skutku.

V kontexte dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd k uvedeným výhradám obvineného predovšetkým uvádza, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Pre zisťovanie skutkového stavu veci a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplyva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení rozsahu vykonaného dokazovania ako nedostatočného priznať v rámci dovolacieho konania žiadnu relevanciu.

Na druhej strane, majúci na zreteli, že obsahom práva na obhajobu je aj právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa takýmito návrhmi adekvátne zaoberať, a teda najneskôr pred meritórnym rozhodnutím im buď vyhovieť alebo ich odmietnuť, respektíve rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, je potrebné pripustiť, že za istých okolností môže dôjsť k zásadnému porušeniu práva na obhajobu aj v súvislosti s neakceptovaním návrhu obvineného na vykonanie, respektíve doplnenie dokazovania. Bolo by tomu tak vtedy, ak by o takom návrhu nebolo rozhodnuté alebo by bol návrh na dokazovanie odmietnutý bez náležitých dôvodov, t.j. najmä bez zrozumiteľného a presvedčivého vysvetlenia nemožnosti vykonania dokazovania, respektíve nadbytočnosti a nepotrebnosti jeho doplnenia. Len v takých prípadoch by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, a teda aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1

písm. c) Tr. por.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd v súvislosti s námietkami obvineného, vyčítajúcimi orgánom činným v trestnom konaní a súdom, že nepristúpili k vykonaniu im a jeho obhajcom navrhovaných dôkazov, skúmal len, či o týchto bolo kvalifikovaným spôsobom rozhodnuté, pričom zistil, že v prejednávacom prípade nenastala ani jedna z vyššie popísaných situácií, odôvodňujúcich prijatie záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu.

O návrhoch na doplnenie vyšetrovania vykonaním ďalších dôkazov, vznesených obhajcom písomne dňa 21. októbra 2011 a dňa 23. novembra 2011, ako aj osobne po preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 15. februára 2012 a tiež o návrhoch prezentovaných samotným obvineným dňa 15. februára 2012 a dňa 20. februára 2012 po ukončení preštudovania vyšetrovacieho spisu bolo rozhodnuté v súlade so zákonom podľa § 208 ods. 1 Tr. por. vo veci konajúcim vyšetrovateľom, ktorý sa v odôvodnení svojich rozhodnutí, zachytených v zázname o preštudovaní vyšetrovacieho spisu, dôsledne vyrovnal s predmetnými návrhmi obhajoby na doplnenie vyšetrovania vykonaním ďalších dôkazov, keď jasne, zrozumiteľne a detailne reagujúc na každý z nich, uviedol logické argumenty, vyvolávajúce ich nedôvodnosť a neopodstatnenosť.

Napriek tomu, obvinený sám i prostredníctvom svojho obhajcu viaceré z týchto návrhov na doplnenie dokazovania, zároveň uplatňujúc aj ďalšie návrhy, opakovane vznášal aj v priebehu konania pred súdom prvého stupňa. Ako vyplýva z dotknutých častí súdneho spisu, tento sa s návrhmi obhajoby na vykonanie tých dôkazov, ktoré v konaní napokon neboli realizované, vysporiadal po procesnej stránke správne, keď niekoľkými uzneseniami postupne vyhlásenými na hlavnom pojednávaní 26. júna 2014 podľa § 274 ods. 1 Tr. por. rozhodol, že jednotlivé dokazné návrhy, opätovne uplatňované a na hlavnom pojednávaní postupne vznášané (aj po vyhlásení dokazovania za skončené) obhajcom obvineného a obvineným, nevykoná. Len pre úplnosť je na tomto mieste potrebné poukázať na skutočnosť, že hoci odôvodnenie zamietnutia návrhov na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov W. D., H. X., P. O., N. Š., L. N., W. W., T. W. a F. Ž., oboznámením správy o zadržaní svedka U. X., vyšetrovaním duševného stavu svedkov U. I., U. X., H. W. a H. W., vykonaním vecného dôkazu - zaisteného pervitínu, vykonaním konfrontácie so svedkom U. I., oboznámením policajnej správy na svedkov H. W. a H. W., výsluchom ošetrojúceho lekára svedka H. W. a výsluchom vyšetrovateľa, ku ktorému došlo na uvedenom hlavnom pojednávaní, sa zo strany súdu prvého stupňa javí ako nedostatočné a do odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu ani nebolo premietnuté, už odvolací súd sa s týmto rozhodnutím okresného súdu stotožnil a zároveň, konštatujúc, čo je už z povahy navrhovaných dôkazov zrejmé, ho doplnil o odôvodnenie podporujúce opodstatnenosť tohto rozhodnutia. V ňom krajský súd poukázal na skutočnosť, že zo spáchania skutkov uvedených v bodoch 1/ až 4/ prvostupňového rozsudku je obvinený usvedčený dostatočným množstvom dôkazov, predovšetkým výpoveďami svedkov, preukazujúcimi tvrdenia uvedené v skutkových vetách napadnutého rozsudku, a teda ani vykonanie ďalších dôkazov by na predmetné skutkové zistenia nemali žiadny vplyv. Uvedené konštatovanie krajského súdu predstavuje jeho dôkazno-hodnotiaci záver, zodpovedajúci finalizovaným skutkovým zisteniam, do ktorých dovolací súd nie je oprávnený zasahovať, keďže podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť (pokiaľ nejde o dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Vo vzťahu k zamietnutým návrhom na doplnenie dokazovania sa navyše žiada dodať, že niektoré z nich boli súdom vykonané (výsluch svedkov H. X., P. O., N. Š., T. W.), konfrontácia so svedkom U. I.), niektoré (vykonanie vecného dôkazu - zaisteného pervitínu, konfrontácia so svedkom U. I., výsluchy vyšetrovateľov a ostatných obhajobou navrhovaných svedkov) sa týkali okolností, ktoré pre rozhodnutie neboli podstatné, prípadne takých, ktoré bolo možné zistiť inými už skôr vykonanými dôkazmi, a ostatné (oboznámenie správy o zadržaní svedka U. X., vyšetrovanie duševného stavu svedkov U. I., U. X., H. W. a H. W., oboznámenie policajnej správy na svedkov H. W. a H. W., výsluch ošetrojúceho lekára svedka H. W.) nesmerovali k samotným okolnostiam skutku, ale k spochybneniu vierohodnosti svedkov, ktorú obvinený napadol aj v rámci ďalších dovolacích námietok, s ktorými sa dovolací súd vysporiadal spôsobom uvedeným nižšie.

Na základe konštatovaného si dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu a vykonaného dokazovania osvojil závery krajského súdu o správnosti postupu okresného súdu pri vysporadúvaní sa s návrhmi obhajoby na doplnenie dokazovania. Dovolací súd preto nezistil v postupe súdu prvého stupňa, nadväzujúcom na návrhy obvineného a jeho obhajcu na vykonanie dôkazov a korigovanom, čo do doplnenia dôvodov odmietnutia vykonania obhajobou navrhovaných dôkazov, odvolacím súdom, taký nedostatok, ktorý by v predmetnej veci umožňoval dospieť k záveru o porušení práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Z doposiaľ uvedeného je zároveň zrejmé, že dovolacia námietka, ktorou obvinený vyčítal druhostupňovému súdu, že dôkazy navrhnuté v odvolacom konaní nielenže nevykonali, ale ani nerozhodol o tom, že ich vykonávať nebude, nezodpovedá skutočnému stavu veci. Zápisnica o verejnom zasadnutí z 30. októbra 2014 (č. l. 2476 spisu) totiž spoľahlivo preukazuje, že predsedníčka senátu súdu druhého stupňa na predmetnom verejnom zasadnutí formou uznesenia rozhodla, že dôkazy sa vykonávať nebudú. Jej rozhodnutie, ako to vyplýva z už vyššie uvedeného, súčasne našlo svoje vyjadrenie aj v písomnom vyhotovení dovolaním napadnutého rozhodnutia zamietajúceho podané odvolanie.

Naznačené súvislosti vylučujú aj úspech poslednej zo súboru dovolateľových námietok, napádajúcich rozsah vykonaného dokazovania, ktorou sa obvinený domáhal vyslovenia porušenia ustanovenia § 240 ods. 3 Tr. por. Vychádzajúc zo zmyslu a účelu zákona, vo všeobecnej rovine vyjadreného v základných zásadách trestného konania (§ 2 Tr. por.), je totiž nesprávnou interpretácia označeného ustanovenia Trestného poriadku, v zmysle ktorej by bolo povinnosťou súdu vykonať akýkoľvek dôkaz navrhnutý v obžalobe či v oznámení niektorej zo strán konania, bezprostredne nadväzujúcom na doručenie rovnopisu obžaloby a sprievodnej výzvy. Ustanovením druhej vety § 240 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého vo výzve sa (osoby, ktorým sa doručuje rovnopis obžaloby) zároveň upozornia na to, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť, zákonodarcu, v snahe minimalizovať a sankcionovať obštrukčné správanie strán konania, splnomocňuje súd k „mechanickému“ odmietnutiu takýchto dôkazných návrhov z formálnych dôvodov bez potreby vecného odôvodnenia takéhoto rozhodnutia. Obvinený preto nemohol namietat' nevykonanie výsluchu svedka U. G. (vo vzťahu k prečítaniu výpovede ktorého z prípravného konania nemal v zmysle zápisnice z hlavného pojednávania z 26. septembra 2013 na č. l. 2031 spisu žiadne námietky a ktorá sa napokon nepremietla do podkladov odsudzujúceho rozsudku) a neoboznámenie obsahu zápisníc o výpovediach svedkov L. N., W. W. a F. Ž. z prípravného konania, navrhovaných obžalobou, práve s poukazom na porušenie citovaného ustanovenia Trestného poriadku. Aj vo vzťahu k dôkazom navrhnutým v samotnej obžalobe či niektorou zo strán v oznámení doručenom súdu v bezprostrednej reakcii na doručenie rovnopisu obžaloby totiž platí, že súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania nemôže byť sama o sebe porušením práva na obhajobu. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Dovolací súd nemohol prisvedčiť ani dovolacej námietke obvineného, založenej na predpoklade, že zamietnutím návrhu na odročenie hlavného pojednávania za účelom prípravy záverečnej reči došlo k porušeniu práv obhajoby. Súd aj v tomto prípade postupoval lege artis, keď, nepochybne aj s ohľadom na aktívnu účasť obvineného na trestnom konaní, prejavujúcu sa niekoľkodňovým preštudovaním vyšetrovacieho spisu, jeho účasťou na hlavnom pojednávaní, ako aj osobným vypočúvaním svedkov a priebežným oboznamovaním sa obvineného so všetkými vykonanými dôkazmi, nevzhliadol v tvrdení nepripravenosti obvineného na prednes záverečnej reči prekážku, spĺňajúcu požiadavky ustanovené § 277 ods. 1 prvá veta Tr. por. Navyše, zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 26. júna 2014 (č. l. 2336-2337) vyplýva, že obvinený predniesol záverečnú reč, obsahom ktorej boli vyjadrenia k jednotlivým

vykonaným dôkazom a z nich vyplývajúcej dôkaznej situácii, a nie odôvodnenie žiadosti o odročenie hlavného pojednávania, ako na to poukazoval v podanom dovolaní, a ďalej, že po prednese záverečnej reči obvineným bolo hlavné pojednávania na jednu hodinu prerušené a hoci následne bola obvinenému opätovne poskytnutá možnosť predniesť záverečnú reč, túto nevyužil. Popísané okolnosti preto nemožno v žiadnom prípade vyhodnotiť ako porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, vyslovenia ktorého sa obvinený podaným dovolaním aj z tohto dôvodu domáhal.

Zákonný dôvod nebol daný ani pre odročenie hlavného pojednávania nariadeného na 15. novembra 2012, a preto sa dovolací súd nemohol stotožniť ani s tvrdením obvineného o nedostatku poučenia o možnosti jeho odročenia z dôvodu nedodržania zákonnej minimálnej (5-dňovej) lehoty na prípravu na hlavné pojednávania pre JUDr. Ľubu Blažekovú. V danej veci nebolo sporné, že zvolená obhajkyňa obvineného JUDr. Natália Borsosová, rovnako ako aj jeho súdom ustanovený náhradný obhajca JUDr. Roman Blažek boli s dostatočným časovým predstihom, prevyšujúcim zákonom požadovanú lehotu, upovedomení o hlavnom pojednávaní 15. novembra 2012. Keďže zvolená obhajkyňa obvineného JUDr. Natália Borsosová sa na uvedené hlavné pojednávania nedostavila, práva a povinnosti obhajcu patrilo vykonávať náhradnému obhajcovi JUDr. Romanovi Blažekovi. Skutočnosť, že, keď sa ani tento daného hlavného pojednávania nemohol zúčastniť od jeho začiatku (dostavil sa naň po jednej a pol hodine od jeho otvorenia), namiesto žiadosti o odročenie hlavného pojednávania, splnomocnil na svoje zastupovanie iného advokáta (JUDr. Ľubu Blažekovú), reprezentuje zvolený spôsob a postup obhajoby, nespokojnosť s ktorými nemôže obvinený uplatňovať ako dovoláciu námietku. V danom prípade nedošlo k zmene v osobe zvoleného alebo náhradného obhajcu obvineného, ktorá by odôvodňovala potrebu odročenia hlavného pojednávania za účelom dodržania zákonnej lehoty na prípravu na hlavné pojednávania pre nového obhajcu. JUDr. Ľuba Blažeková vystupovala v konaní len ako ad hoc splnomocnená zástupkyňa súdom ustanoveného náhradného obhajcu, z pohľadu súdu zabezpečujúca realizáciu práv obvineného v konaní.

S výhradami dovolateľa, obsiahnutými už v jeho dovolaní z 3. októbra 2016 a smerujúcimi voči uskutočneniu výsluchu svedkov U. I., A. I., U. X. a H. W. na hlavnom pojednávaní 18. až 19. júla 2012, 14. februára 2013 a 18. júna 2013 v jeho neprítomnosti a za súčasného vylúčenia verejnosti, sa dovolací súd vysporiadal vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 23. marca 2017, sp. zn. 5Tdo/7/2017, v ktorom na stranách 7 až 9, dôsledne a detailne analyzujúc okolnosti výsluchov menovaných svedkov a skúmajúc splnenie zákonom predvídaných podmienok pre dovolateľom namietaný postup súdu prvého stupňa, nezistil naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov uplatnených podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. S týmto záverom sa dovolací súd v celom rozsahu stotožnil aj v rámci rozhodovania o totožných námietkach vyplývajúcich z posledného dovolania obvineného, a preto v podrobnostiach odkazuje na príslušnú časť označeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Zákonnú dikciu ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) ani písm. g) Tr. por. nenaplnia ani dovolateľom namietaný úkon výsluchu svedka H. W. na hlavnom pojednávaní 15. novembra 2012, ktorý mal byť uskutočnený v rozpore s § 130 ods. 2 Tr. por. Zo zápisnice o danom hlavnom pojednávaní (č. l. 1717 a nasledujúce spisu) nevyplýva, že by menovaný svedok, hoci riadne poučený, vrátane možnosti odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por., toto právo využil. Naopak, po konštatovaní, že zákonnému poučeniu porozumel, vyhlásil, že bude vypovedať, a to v slovenskom jazyku, čo v danom okamihu nenamietala do zápisnice žiadna zo strán konania, prítomného obvineného a jeho obhajcu nevynímajúc. Na margo uvedeného sa žiada poznamenať, že skoršie využitie práva svedka odoprieť vypovedať z dôvodov vymedzených § 130 ods. 2 Tr. por. nie je prekážkou pre jeho neskoršie rozhodnutie vo veci vypovedať. Výsluch svedka H. W. bol teda uskutočnený zákonným spôsobom, a preto žiadna okolnosť nebránila ani aplikácii postupu predvídaného § 264 ods. 1 v spojení s ods. 2 Tr. por., a teda vysvetleniu rozporov prečítaním zápisnice o jeho skorších výpovediach (z 20. mája 2011 a zo 14. októbra 2011), najmä ak pred týmito po riadnom zákonom poučení výslovne vyhlásil, že svoje právo odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. nevyužíva, a uvedené výsluchy boli realizované v súlade s požiadavkou kontradiktórnosti (dňa 20. mája 2011 za účasti obhajcu obvineného JUDr. Martina Gajera a dňa 14. októbra 2011 bez prítomnosti obhajcu obvineného, ale po jeho riadnom vyznení o úkone).

Dovolacím námietkam obvineného, uplatneným v podanom dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a založeným na tvrdení o nezákonnosti vykonaných domových prehliadok a prehliadok iných priestorov, vyvolanej nedostatkom náležitého odôvodnenia príslušných príkazov a tiež bezdôvodným zaistením zbrane, streliva a mobilných telefónov, na ktoré sa vydané príkazy nevzťahovali, venoval dovolací súd pozornosť už vo svojom rozhodnutí z 23. marca 2017, sp. zn. 5Tdo/7/2017, ktorý, oboznámia sa s obsahom dovolateľom napadnutých príkazov na vykonanie domovej prehliadky a prehliadky motorového vozidla, na stranách 9 a 10 uvedeného rozhodnutia konštatoval, že obe boli vykonané na základe dostatočne odôvodnených príkazov, obsahujúcich zákonom požadované náležitosti, a preto dovolací dôvod uplatnený obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nepovažoval za naplnený. Dovolateľovi zároveň adekvátnym spôsobom objasnil dôvody, pre ktoré nie je možné do príkazov na vykonanie prehliadok zahrnúť každý predmet, ktorý by mohol byť s vecou súvisiacim dôkazom. Hoci dovolací súd vo svojom predošlom rozhodnutí uvedeným spôsobom reagoval na výhrady obvineného k zákonnosti zaistenia jeho mobilných telefónov, jeho závery sa v celom rozsahu vzťahujú aj na zbraň a strelivo, ktoré boli vydané obvineným po výzve na vydanie veci podľa § 89 ods. 1 Tr. por. počas tej istej domovej prehliadky, počas ktorej bol zaistený aj jeden z mobilných telefónov obvineného, v príslušnom príkaze na vykonanie domovej prehliadky takisto osobitne nešpecifikovaný.

Obvinený napadol aj zákonnosť vykonania osobnej prehliadky svedka P. F. a prehliadky jeho vozidla, ku ktorým došlo pri jeho zadržení. Dovolací súd k tomu uvádza, že jedinou okolnosťou nasvedčujúcou pravdivosti dovolateľom uvádzaných tvrdení je výpoveď samotného menovaného svedka, vyšetrovateľom postúpená Sekcii kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorá vzhľadom na svedkom uvádzané okolnosti jeho predvedenia začala vo veci trestné stíhanie. apriek tomuto zisteniu, dovolací súd, vychádzajúc z výpovedí svedka, uskutočnených po jeho prvom výsluchu, v ktorých opakovane, vrátane výsluchu na hlavnom pojednávaní 19. júla 2012 (č. l. 1614-1615), vyvrátil, že by bol naňho v súvislosti s jeho výpoveďou v danej trestnej veci vyvíjaný nejaký nátlak, či bol niekým ovplyvňovaný, nevzhladol v neobjasnených okolnostiach, za akých bol svedok predvedený k prvému výsluchu v trestnej veci obvineného, dôvod na záver o nezákonnosti takto získaného dôkazu, najmä ak samotný svedok časť svojich tvrdení ohľadom postupu príslušníkov Policajného zboru pri jeho výsluchu neskôr sám odvolal. Navyše, konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach vychádzali z výpovede svedka urobenej na hlavnom pojednávaní 19. júla 2012 a sčasti aj z jeho výpovede z 29. novembra 2011 realizovanej za účasti dozorujúceho prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra. Len pre úplnosť je potrebné dodať, že pri dovolateľom tvrdených prehliadkach svedka a jeho motorového vozidla nedošlo k zaisteniu žiadnych vecí, ktoré by v konaní boli vykonané ako dôkaz.

Vo vzťahu k svedkovi P. F.Š. obvinený namietal aj zákonnosť jeho výsluchu uskutočneného 18. októbra 2011 mimo rámca trestného konania policajtom svedkom Q. M.. Ani táto námietka dovolateľa však nenapĺňa obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., pod ktorý ním bola subsumovaná. Predovšetkým je potrebné upozorniť, že úkon, ktorého zákonnosť obvinený napadol, nie je výsluchom menovaného svedka, nebol tak realizovaný a dôkaz ním získaný nebol ani vykonaný spôsobom predpísaným pre vykonanie dôkazu získaného výsluchom svedka. Predmetný úkon príslušníka policajného zboru - svedka Q. M. bol realizovaný spôsobom komfortným so zákonom, konkrétne v súlade s § 17a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) a je dôsledkom realizácie oprávnení príslušníka Policajného zboru, ktorými je tento vybavený aj v rámci uskutočňovania vyšetrovania a skráteného vyšetrovania. Zodpovedá síce skutočnosti, že rámec pre realizáciu trestného konania tvoria ustanovenia Trestného poriadku, avšak tie nevylučujú (v závislosti od okolností veci) prednostnú či subsidiárnu aplikáciu ustanovení aj iných právnych predpisov, zákon o Policajnom zbore nevynímajúc. Práve tento totiž konkretizuje rozsah oprávnení a povinností policajtov aj pri uskutočňovaní vyšetrovania a skráteného vyšetrovania. Keďže Trestný poriadok neobsahuje ustanovenia, ktoré by špecifikovali, akými konkrétnymi úkonmi, postupmi a procesmi môžu orgány činné v trestnom konaní postupovať vo vyšetrovaní a skrátenom vyšetrovaní pri zisťovaní skutkového stavu veci, je nevyhnutné pristúpiť k subsidiárnej aplikácii príslušných ustanovení zákona o Policajnom zbore, ktorý vymedzuje rozsah a obsah povinností i oprávnení príslušníkov Policajného zboru, práve tieto otázky upravuje. V prejednávanom prípade je z obsahu úradného záznamu spísaného vo veci konajúcim vyšetrovateľom 17.

októbra 2011 (č. l. 171) zrejme, že k realizácii dovolateľom namietaného úkonu získania informácie podľa § 17a zákona o Policajnom zbore policajtom Q. M. došlo z iniciatívy svedka P. F., ktorý si ako kontaktnú osobu sám vyžiadaval menovaného príslušníka Policajného zboru, dôvodiac dôverou v jeho osobu. S uvedeným obsahom úradného záznamu zo 17. októbra 2011 koreluje aj obsah samotného (dovolateľom namietaného) záznamu o získanej informácii, spísaného 18. októbra 2011 policajtom Q. M.. Navyše je potrebné uviesť, že svedok P. F. bol vypočutý aj na hlavnom pojednávaní dňa 19. júla 2012, kde v prítomnosti obvineného a jeho obhajcu potvrdil, že vyšetrovateľa sám požiadal o skontaktovanie s policajtom Q. M., a zároveň vypovedal o prípade, keď mu obvinený zadovážil dávku drogy.

V písomne podaných a na hlavnom pojednávaní 21. novembra 2013 oboznámených znaleckých posudkoch č. 72/2011, č. 51/2011 a č. 47/2011, vypracovaných znalcom Doc. Ing. Ivanom Neprašom, CSc., dovolací súd v rozpore s výhradami formulovanými dovolateľom nezistil uvádzanie mien konkrétnych osôb, vzťahujúcich sa k videám a fotografiám nachádzajúcim sa v pamäti zaistených mobilných telefónov. Cieľom predmetného znaleckého skúmania bolo skenovanie pamätí predložených mobilných telefónov, zistenie obsahu schránok prijatých a odoslaných SMS a MMS správ, výpis kontaktov a k nim prislúchajúcich hovorov a preverenie prítomnosti ďalších súborov, vrátane zvukových, obrazových a zvukovo-obrazových záznamov a následný popis technických parametrov týchto súborov ako aj zistených SMS a MMS správ (t.j. dátumu a času vzniku, miesta uloženia, telefónneho čísla odosielateľa a prijimateľa a pod.). Následnú analýzu znalcom stiahnutých dát a informácií zo zaistených mobilných telefónov z hľadiska ich trestnoprávnej relevantnosti vypracovali príslušníci Odboru koordinácie a kriminálnych analýz Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, ako to vyplýva z č. l. 933 a nasledujúcich spisu. Vychádzajúc z uvedených zistení, dovolací súd konštatoval, že znalcom Doc. Ing. Ivanom Neprašom, CSc. vypracované znalecké posudky, ktoré sú súčasťou spisového materiálu (č. l. 465-904), sú procesne spôsobilým dôkazným prostriedkom.

Z obsahového vymedzenia všetkých ostatných dovolacích námietok obvineného, ním subsumovaných pod dovolacie dôvody uplatnené podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., ktorých podstatný obsah dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto (bez ohľadu na ich formálnu subsumpciu pod niektorý z označených dovolacích dôvodov) sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nesprávne a nedôsledné vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov a najmä nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa najmä okolností, majúcich podľa jeho názoru vplyv na vierohodnosť výpovedí jednotlivých svedkov a spočívajúcich v ich závislosti na omamných a psychotropných látkach, v psychickom a fyzickom nátlaku vyvíjanom na nich políciou, v opakovaných zmenách ich výpovedí, ako aj v motivácii vyhnúť sa vlastnému trestnému stíhaniu) prvostupňovým i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi, ktoré priamo obvinil z nesprávneho vyhodnotenia obsahu výpovedí svedkov X. O. a P. F. na hlavnom pojednávaní 18. až 19. júla 2012, ako aj svedkov H. W., U. X., U. I. a H. W., pričom v konaní vykonané dôkazy zároveň, vyberajúc tie z nich, ktoré zodpovedajú potrebám jeho obhajobnej stratégie (výsledok konfrontácie so svedkami U. I., P. F. a U. P., konkrétne tvrdenia svedkov U. I., F. L., Š. X. a P. F., vypovedajúcich na hlavnom pojednávaní 18. júla 2012, svedkyne X. O. na hlavnom pojednávaní 19. júla 2012 a svedkov T. W. a N. X. z 20. marca 2014 k spôsobu vykonania výsluchov vyšetrovateľom Ing. U. A.), sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, v značnej časti opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil už v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní zákonnosti uskutočnených výsluchov svedkov a ich vierohodnosti, spôsobenej závislosťou na omamných a psychotropných látkach a sledovaním vlastných záujmov, ako aj na obviňovaní konajúcich súdov z tendenčného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Konštatované vedie k nepochybnému záveru o tom, že aj tieto námietky obvineného, smerujúce proti spôsobu, akým sa konajúce súdy vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili, sa

vyznačujú rýdzo skutkovým charakterom. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. preto najvyšší súd opakovane pripomína, že vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Samotné hodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania, v danom prípade predovšetkým obsahu výpovedí jednotlivých svedkov, a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaných skutkov, ako už bolo uvedené, totiž nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Zároveň sa k týmto námietkam obvineného, uplatneným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Pokiaľ ide o relevanciu predmetných dovolacích námietok vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ktorého sa obvinený taktiež dovolával, je potrebné konštatovať, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia podaného dovolania a čo do ich podstaty ním načrtnutý v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia), že tieto v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči zákonnosti vykonaných dôkazov či napádajúcimi porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdov o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen žiaden z obvineným označených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Rovnako aj prevažná väčšina dovolacích námietok vznesených podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. sa vyznačuje skutkovým charakterom, a teda v skutočnosti naozaj nesmeruje voči nesprávnemu právnemu posúdeniu zistených skutkov či nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia, a preto nie je spôsobilá viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Totíž, ako je zrejmé zo zákonnej dikcie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., tento predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje

námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou), čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne k náprave hmotnoprávných chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Vzhľadom na uvedené sa v prejednávanej veci dovolací súd, limitovaný v rámci prieskumu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. posúdením správnosti právnej kvalifikácie vo vzťahu ku skutkom zisteným napadnutým rozhodnutím, nezaoberal obvineným vznesenými námietkami, že záver konajúcich súdov o jeho vine je postavený výlučne na nepreskúmateľných domnienkach, nemajúcich oporu v procesne vykonanom dokazovaní, že odôvodnenie ich rozhodnutí je svojvoľné, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel predávať drogy ani suma, za akú sa dávka drogy predáva, že sporné a neurčité výpovede svedkov U. I., P. F. a F. I. boli ovplyvnené ich drogovou závislosťou, vlastným záujmom na miernejšom postihu, či vynútené fyzickým násilím zo strany polície, respektíve jeho hrozbou, a že neexistujú žiadni očití svedkovia, žiadne telefonické hovory, sms správy medzi ním a svedkami, žiadne jeho odtlačky prstov, jeho DNA či jeho pachové stopy na zaistených veciach, keďže, ako je z ich obsahu zrejmé, obvinený nimi v podstate namietal len nesprávne, respektíve nedôsledné hodnotenie vykonaných dôkazov, najmä výpovedí jednotlivých svedkov, súdmi obidvoch stupňov a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu. Tento druh vád však nespadá pod citovaný ani žiaden iný dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 Tr. por., keďže prostredníctvom uvedených námietok obvinený súdom vytykal procesný postup, ktorý zvolili pri aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., a domáhal sa iného spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, na čo však najvyšší súd v rámci konania o dovolaní nie je oprávnený. Vo vzťahu k vyššie zhrnutým námietkam obvineného tak dovolací súd musel konštatovať, že podané dovolanie v danom prípade len formálne odkazuje na ustanovenie upravujúce označený dôvod dovolania. Pokiaľ sa pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyžaduje nesprávne hmotnoprávne posúdenie skutku, respektíve nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia, už z povahy veci nemôže byť daný prípadným (hoci aj preukázaným) porušením procesnoprávného ustanovenia regulujúceho postup súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa toho v predmetnej veci domáhal obvinený. Uvádzané dovolacie námietky tak v skutočnosti obsahujú argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu. V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolací súd však dospel k záveru, že v súlade s dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a teda preskúmateľná, je tá časť podaného dovolania, ktorou obvinený H. X. namietal podradenie jeho konania vyjadreného v skutku 1/ rozsudku pod § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák., dôvodiac tým, že z rozsudku nevyplýva, že zhabané peňažné prostriedky nájdené pri domovej prehliadke získal z trestnej činnosti, ako aj nesprávne právne posúdenie znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák., spočívajúceho v tom, že trestnej činnosti sa dopustil závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, argumentujúc neurčitou skutkovou zistenia, týkajúceho sa času údajného páchania drogovej trestnej činnosti, a tiež nedostatok vôle ako zákonného znaku skutkovej podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Z konkrétneho obsahu jeho dovolacích námietok vznesených podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. však

vyplýva, že sú vo svojej podstate vyjadrením nesúhlasu obvineného s rozhodnutím prvostupňového súdu v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré vyjadrujú jeho trestnú činnosť, najmä spôsob a čas jej spáchania, ako aj jeho úmysel, a teda prvostupňovým i odvolacím súdom prezentovanými odôvodneniami ich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nedostatok preukázania vôbec uskutočňovania predaja drog, doby ich predaja a tiež jeho vôle zadovážiť pre seba zbraň a strelivo relevantnými dôkazmi, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi, ponúkajúc ich vlastnú interpretáciu.

Vzhľadom na konštatované, keďže, ako už bolo uvedené, v rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, dovolací súd musel usúdiť, že predmetné námietky obvineného sú zjavne neopodstatnené. V rámci tohto dovolacieho dôvodu totiž môže dovolací súd len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, ale aj proti rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Medzi skutkové zistenia prvostupňového súdu, poňaté do skutkovej vety výrokovej časti jeho rozsudku, pritom patrí aj konštatovanie, v zmysle ktorého si obvinený H. X. od presne nezisteného času, minimálne však v období od mesiaca máj 2010 až do dňa 6. mája 2011, doposiaľ nezisteným spôsobom a za účelom ďalšieho predaja opakovane zaobstarával psychotropnú látku pervitín (metamfetamín), ktorý následne v meste Komárno a v jeho okolí ďalej predával a zadovážoval minimálne ďalším šiestim, v rozsudku konkretizovaným, osobám (skutok 1/), a tiež konštatovanie, podľa ktorého obvinený od presne nezisteného dňa v mesiaci apríl 2011 až do dňa 6. mája 2011 prechovával v rodinnom dome 1 kus samonabíjacej pištole značky Glock 19, kalibru 9 mm Luger, 2 kusy zásobníkov, obsahujúcich každý po 14 kusov nábojov značky Luger 9 mm a 72 kusov nábojov značky Luger 9 mm, ktoré si zadovážil od U. P., pričom uvedenú zbraň a strelivo si zadovážil a prechovával napriek tomu, že nie je držiteľom zbrojného preukazu (skutok 2/).

Viazaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd preskúmal obvineným vznesené námietky nesprávnej právnej kvalifikácie skutku vyjadreného v bode 1/ rozsudku ako spáchaného predajom podľa § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. b) Tr. zák. z pohľadu naplnenia tam uvedeného kvalifikačného znaku a tiež jeho námietku nesprávnej právnej kvalifikácie skutku vyjadreného v bode 2/ ako zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák.

Trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto neoprávnene

c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo

d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje.

Vo vzťahu k námietke dovolateľa, napádajúcej správnosť právneho posúdenia jeho konania, vyjadreného v skutku 1/ dovolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, podľa § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák. ako predaja v skutkovej vete výroku rozsudku uvedenej psychotropnej látky, považuje dovolací súd za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že k odsúdeniu za predmetný drogový delikt, spočívajúci či v zadovážení, či v prechovávaní alebo v predaji omamnej a psychotropnej látky môže dôjsť aj bez toho, aby bola taká látka alebo prostriedky získané jej predajom fyzicky zaistené. Zákon (v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov) nepredpisuje, akým spôsobom (s použitím akých dôkazných prostriedkov) má byť manipulácia s drogami, popísaná v § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák., a teda vrátane ich predaja, dokázaná. Za takéhoto stavu potom vymedzenie skutku tak, ako bol ustálený prvostupňovým súdom (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), neumožňuje ani dovolaciemu súdu dospieť ohľadom jeho právnej kvalifikácie k inému záveru. Zo skutkových okolností ustálených v predmetnej veci okresným súdom je totiž zrejmé, že obvinený práve za účelom ďalšieho predaja opakovane zadovážoval a následne aj predával pervitín, a to viacerým (minimálne šiestim v rozsudku menovaným) osobám.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

c) závažnejším spôsobom konania.

Závažnejším spôsobom konania sa podľa § 138 písm. b) Tr. zák. rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas.

Trestný zákon nevymedzuje, aké časové obdobie treba na účely ustanovenia § 138 písm. b) Tr. zák. považovať za dlhší čas. Obvinený preto, odvolávajúc sa na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 13/2012 (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2009 sp. zn. 23To/121/2009), napadol právne posúdenie tohto kvalifikačného znaku, majúc za to, že uvedeným rozhodnutím vymedzené chápanie dlhšieho času ako minimálne obdobia jedného roka v jeho prípade nebolo dané. S touto argumentáciou dovolateľa sa však dovolací súd nemohol stotožniť z nasledujúcich dôvodov. Právna veta citovaného rozhodnutia konkrétne uvádza, že doba páchania trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. obvineným, ktorý je sám závislým užívateľom drogy, nepresahujúca jeden rok, spravidla nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák., pretože neprekračuje obvyklú dobu páchania takéhoto činu závislou osobou. Doba páchania činu je v rozsudku vymedzená obdobím od mája 2010 do 6. mája 2011. Odhliadnuc od toho, že dovolateľ namietal aj dôkazný podklad takého vymedzenia, keďže, ako už bolo uvedené, správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť, je z v rozsudku určenej doby páchania činu zrejmé, že táto, zahŕňajúc obdobie práve jedného roka, zodpovedá kritériám ustanoveným rozhodnutím, na ktoré obvinený poukazuje. Pre úplnosť však treba dodať, že vo vyššie citovanej právnej vete je pri určení minimálnej doby jedného roka, zodpovedajúcej znaku "po dlhší čas", použitý výraz "spravidla". Navyše, toto rozhodnutie kvalifikovalo ním dotknutý čin podľa § 172 ods. 1 písm. a) a písm. d) Tr. zák., pričom išlo o situáciu, keď si páchatel' drogu pre vlastnú potrebu vyrobil prechovával v množstve, ktoré presahuje množstvo zodpovedajúce prechovávaniu drogy pre vlastnú potrebu v zmysle § 135 ods. 2 Tr. zák. Skutkové okolnosti daného prípadu boli teda diametrálne odlišné od podstaty skutku prejednávaneho v dovolateľovom prípade, a teda uvedené časové kritérium neplatí pre aktuálne posudzovaný prípad predaja pervitínu iným osobám. Obdobie vymedzené vo výroku rozsudku okresného súdu za popísaných okolností zodpovedá pojmovému znaku "po dlhší čas" v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák. a je teda závažnejším spôsobom konania. V podrobnostiach možno odkázať na odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené musel dovolací súd konštatovať, že formulácia skutku 1/ vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu plne zodpovedá zákonnému vymedzeniu trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi aj

podľa dovolateľom namietaného § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a zároveň judikatúrou ustáleným kritériám pre vyhodnotenie doby páchania trestnej činnosti ako dlhšieho času v zmysle citovaného § 138 písm. b) Tr. zák. Zo skutkovej vety napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že obvinený psychotropnú látku pervitín predával, komu ju predával a tiež obdobie, počas ktorého ju predával.

Vyššie citované skutkové závery (ktorými je dovolací súd viazaný) preto bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú právnu kvalifikáciu konania obvineného H. X. podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Tr. zák. a zároveň podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Tr. zák. s použitím § 127 ods. 12 Tr. zák.

Trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto sebe alebo inému vyrobí, dovezie, vyvezie, prevezie, prepraví, zadováži alebo drží strelivo bez povolenia, alebo takú činnosť sprostredkuje.

Trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. sa dopustí ten, kto sebe alebo inému vyrobí, dovezie, vyvezie, prepraví, zadováži alebo drží strelnú zbraň, jej súčasť alebo komponent bez povolenia alebo bez označenia zbrane určeného na jej identifikáciu podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, alebo takú činnosť sprostredkuje.

U skutku vymedzeného v skutkovej vete výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa ako skutok 2/ a právne kvalifikovaného ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. obvinený, trvajúc na absencii vôle zadovážiť pre seba zbraň a strelivo a na vlastnej nevedomosti o ich držbe, v podstate spochybňoval naplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu. S ohľadom na záver prezentovaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku o prechovávaní predmetnej zbrane a streliva obvineným v jeho rodinnom dome, však tieto tvrdenia obvineného, odmietajúce, žeby jeho konanie bolo cieľavedomým, či dokonca vedomým, nie je možné akceptovať.

Forma zavinenia totiž patrí rovnako ako vymedzenie konania, jeho následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú vylúčené z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy. Pokiaľ ide o správne subsumovanie skutkovej vety výroku rozsudku pod použité ustanovenie Trestného zákona (aj z hľadiska možnosti kvalifikácie príslušnej formy zavinenia), platí, že subjektívna stránka trestného činu nemusí byť v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku vyjadrená tak, aby to znamenalo prevzatie zákonnej definície príslušnej formy zavinenia (vyjadrenej v § 15 Tr. zák. alebo v § 16 Tr. zák.) do popisu zisteného skutku. Subjektívnu stránku konania páchatel'a pojmovo vymedzuje právna veta, pokiaľ je forma zavinenia výslovne uvedená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, t.j. v dotknutej základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstate. Inak forma zavinenia vyplýva z ustanovení § 17 a 18 Tr. zák.

V preskúmvanej veci sa z hľadiska formy zavinenia vyžaduje úmyselné zavinenie. V právnej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku úmysel nie je explicitne vyjadrený, celkom nepochybne však vyplýva z § 17 Tr. zák. a jeho prítomnosť v konaní obvineného bez priestoru pre akékoľvek pochybnosti preukazuje okresným súdom ustálený skutkový priebeh a ďalšie okolnosti spáchaného skutku.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po preskúmaní predloženého spisového materiálu nezistil v dovolaním napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Z vymedzenia skutkov 1/ a 2/ tak, ako boli ustálené súdom prvého stupňa (ktorých správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), je jednoznačné, že sú trestnými činmi a že obvinený H. X. naplnil ich skutkové podstaty tak, ako sú vymedzené v príslušných ustanoveniach Trestného zákona, teda k nesprávnej aplikácii práva zo strany súdu nedošlo. S ohľadom na správnu aplikáciu príslušných hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu v tomto zmysle plne v súlade

so zákonom.

Nenechajúc bez povšimnutia ďalšie, obvineným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uplatnené, dovolacie námietky, najvyšší súd, vzhľadom na ich irelevanciu, len marginálne doplnia, že pokiaľ obvinený, argumentujúc rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2011, sp. zn. 2Tdo/37/2011, poukazoval na absenciu vyjadrenia rozsahu činu kvalifikovaného podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák., zrejme uniklo jeho pozornosti, že rozsah činu, kvantitatívneho vyjadrenia, ktorého sa dovoľával vo vzťahu k forme manipulácie s drogami vyjadrenej v § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák., predstavuje osobitný znak vyjadrený v § 172 ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. c) alebo ods. 4 písm. c) Tr. zák., a teda podmieňujúci použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty predmetného trestného činu, ktorý však v dovolateľovom prípade nebol uplatnený. Tým je daná odpoveď aj na ďalšiu námietku obvineného, podľa ktorej zo skutkovej vety vyjadrenej v rozsudku nevyplyva majetkový prospech. Jeho dosiahnutie totiž nie je zákonným znakom žiadnej z alternatív základnej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 Tr. zák. a s výnimkou vyššie spomínaných kvalifikovaných skutkových podstát tohto trestného činu, definovaným rozsahom činu podľa § 172 ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. c) alebo ods. 4 písm. c) Tr. zák., ani ostatných jeho kvalifikovaných skutkových podstát, v prejednávacom prípade aplikovanú kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. nevynímajúc.

Záverom, vo vzťahu k výhrade obvineného, smerujúcej k odmietnutiu záveru, že by poskytnutím omamných látok ohrozil ľudský život a zdravie, najvyšší súd poukazuje na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je pri trestnom čine podľa § 172 Tr. zák. čin spáchaný na osobe, ak páchatel omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto ustanovenia (napr. dovezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od inej osoby alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu, a ktorá teda nie je poškodeným. Od tohto sa potom odvíja posúdenie znaku "na chránenej osobe" v zmysle § 139 ods. 1 a § 172 ods. 2 písm. d) Tr. zák. aj znaku "na viacerých osobách" v zmysle § 138 písm. j) a § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Obvinenému dáva súčasne do pozornosti, že trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi je zaradený v I. hlave 3. diele osobitnej časti Trestného zákona medzi trestnými činmi ohrozujúcimi život alebo zdravie. Medzi týmito trestnými činmi sú zaradené tie trestné činy, pri ktorých je ohrozenie života alebo zdravia človeka jediným alebo primárnym objektom. Z hľadiska objektívnej stránky stačí samotné ohrozenie života alebo zdravia. Tým sa prirodzene myslí zdravie a život osoby (osôb), a nie obava štátu, že by stratou kontroly nad predajom takýchto látok bol ukrátený ekonomicky.

Sumarizujúc uvedené, bolo všetky dovolacie námietky obvineného H. X. uplatnené podľa dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. potrebné z hľadiska ich naplnenia vyhodnotiť ako irelevantné.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.